

det f. Ex. kunde gøres gjældende med Hensyn til Sagt; det kan nu ofte være generende, ja endogsaa farligt for en Fiskeier selv og for hans løsgaaende Kreaturer, at Uvedkommende i fladbundede Baade kunne løbe lige ind til Land og skyde ind over hans Grund. Det vilde være meget gavnligt, om enhver Mand havde, om jeg tør kalde det saa, et Fortoug udenfor sin Grund indtil de her foreslaaede 100 Favne. Det er kun de nu omtalte Punkter, som jeg har villet tillade mig at berøre.

Tobiesen: Jeg skal, da Tiden er saa langt fremrykket, og da jeg derhos ganske kan tiltræde, hvad der er udtalt af den ærede 3die Landsthingsmand for 8de Kreds (Brind-Seidelin), kun tillade mig nogle Bemærkninger. — Hvad Lovforslagets § 6 angaaer, da antager jeg ikke, at det med Held kan lægges i Communernes Haand at træffe de deri omhandlede Bestemmelser. Jeg skal i saa Henseende henvisse til Sagtlovgivningen, der er noget analog med Fiskerilovgivningen. Man har intet Dieblis troet, at man ved at lægge Fastsettelsen af Bestemmelserne om Fredning af Vildtet i Communernes Haand og ved at gøre dem til et Anliggende af communal Natur vilde kunne sikke Vildstaanden for at tilintetgøres paa de Liden, hvor den burde fredes. Staten har tværtimod endnu i 1851, altsaa i den aller-nyeste Tid, taget Afgjørelsen deraf i sin Haand og ved Lov fastsat Bestemmelserne for Fredningen af ialtsald det vigtigste Vildt. — Jeg finder, at ligeledes Lovforslagets § 2 bør forandres. Det er med Undren, at jeg har hørt tvende ærede Medlemmer, og navnlig den ærede første Taler (Mourier-Petersen), høre den Anskuelse, at Grundeieren havde en Ret til Vandet ud for sin Eiendom. Naar han til Støtte derfor ansøgte Danste Lovs 5—10—43, saa skal jeg dertil bemærke, at der i selve Lovstedet er gjort en meget rigtig Undtagelse fra den omhandlede Ret, idet det nemlig hedder: „Enhver maa nyde Aalegaard for sin egen Grund undtagen i de Fjorde, som Kongen og den menige Mand haver Skade af.“ Denne Undtagelse forekommer mig egentlig at være istand til at sluge hele Reglen. Det synes mig ogsaa, at Staten til dag-

lig Brug viser, at den ikke anerkjender en saadan Ret for Grundeieren, da den endog forlanger, at man selv for at indbæmme det allermindste Stykke Land udfor sin Grund skal søge en Bevilling dertil af Staten. Naar det ærede Medlem endvidere ansøgte Loven af 23de Januar 1862 om den Afstand fra Forstranden, indenfor hvilken man ikke maa tage Steen, Leer osv., som et Bevis for en saadan Ret for Grundeierne, saa maa jeg sige, at dette Lovbud netop forekommer mig at vise, at Grundeierne ikke have en saadan Ret over Stranden udfor deres Grund, thi ellers havde en Lov virkelig ikke behøvet at sige, at Ingen maatte tage en Mandes lovlige Eiendom udfor hans Grund. Der er i den nævnte Lov af 1862 heller ikke Tale om 100 Favne; det er i ethvert enkelt Tilfælde de udvalgte Synsmænd, som skulle sætte Grændsen for, hvor langt ud Eieren Grund skal fredes, kort eller langt efter Omstændighederne; dette viser ligeledes, at der ikke her kan være Tale om en Eiendomsret. Man kan nu vel gøre mig den Indvending, at der i Lovforslagets § 2 ikke er Tale herom, men kun er Tale om at sætte faste Fiskesteder ud, men jeg skal dertil atter bemærke, at Motiverne til et Lovforslag, som bekjendt, ofte ved senere Domme faae betydelig Indflydelse paa Afgjørelsen af tvivlsomme Spørgsmaal, og at Regjeringens Motiver til nærværende Lovforslag nu netop tiltræde den i den svenske Lovgivning herkende Anskuelse, at Grundeierne have en saadan Ret ud for Grunden. Det hedder nemlig i Lovforslagets Motiver i Tillæg A. til Tidendes Sp. 1964, at Domstolene „snart have frakjendt Grundeieren en saadan Eneret, grundet paa at der ikke foreligger nogen Hjemmel til at gøre Undtagelse fra den almindelig anerkjendte Fovedregel om, at Fiskeriet i Havet staaer aabent for Alle og Enhver, snart have givet Grundeierens Paastand i saa Henseende Medhold som en ligefrem Følge af hans Eiendomsraadighed over Grunden“, og at denne sidstnævnte Opfattelse er forekommet Regjeringen at have overveiede Grunde for sig. Hvis der ikke i Motiverne fandtes en saadan ligefrem Udtalelse af, at man maatte tillægge Grundeieren en udelukkende Ret til at